

saadan springe over Grøfter—, og det var den Egenskab, hvorfor den blev købt. Jeg gør opmærksom paa, at i alle de Eksempler, jeg her nævner, var det en Forudsætning, en udtrykkelig Aftale fra Sælgerens Side, at Dyret solgtes frit for skjulte Fejl. Køberen faar Hesten og ønsker at benytte den efter den Hensigt, hvori han har købt den, men den vil ikke springe over Grøfter, den vil slet ikke springe. Han kalder Dyr læger til, og de foretage Prøver, men den vil ikke, og samtidig viser det sig, at den har en Knude i Kæbehulen, som den er bleven opereret for, og Køberen tror, at dens Ikke-Makken-Ret kan staa i Forbindelse med denne Knude. Dyr lægerne tage Syn paa den og afgive Erklæringer, som imidlertid ere ubeedigede. Køberen gør den Fejl, at han ikke kalder Sælgeren til for at overvære Forsøgene. Det gaar saa langt, at der bliver Tale om, at Handelen skal gaa tilbage, og der bliver en Voldgiftssag ud deraf. Køberen fordrer, at Handelen skal gaa tilbage. Det staaar paa, hvad der er erklæret om Forsøgene med Dyret. Saa forlanger Sælgerens Sagfører, den Mand, jeg før nævnede — da han ikke kunde anerkende, at Erklæringerne vare rigtige og de fremlagte Oplysninger stemmende med Sandheden —, at føre Vidner til Oplysning om Fejl i disse Erklæringer og forlanger Tid til at optage et virkelig lovligt Skøn om dette Dyrs Evner. Hvad gør Voldgiftsretten? Den nægter ganske simpelt denne brave Mand Anstand til at føre det virkelige Bevis og kender for Ret, at Handelen skal staa ved Magt. Ved en rent formel Anstands nægtelse tilføjer Voldgiftsretten materiel Uret; den aftukker den ene Part fra overhovedet at kunne oplyse sin Sag.

Det andet Eksempel, jeg stødte paa, handler om en Kvie, altsaa et mere fredeligt Dyr. Paa Markedet sælger A en Kvie til B, og fire Timer efter sælger B den videre til C. Saa oplyses det, at Kvien i Salgsøjeblikket har haft en Knæskalsforstrækkelser, og det har B ikke iagttaget. Saa falder den Kendelse, at Handelen skal gaa tilbage, og at B skal betale Sagens Omkostninger med 73 Kr. og 68 Øre. Det er ikke saa lidt i en Sag om en lille Kvie, men nu har B jo efter sin Mening det hele til gode hos A, og han sagsøger saa A ved en anden Voldgiftsret og søger i Henhold til den nu afsagte Kendelse at faa Dækning hos ham, men A frifindes, og Motiveringen er den, at det oplyses, at ingen har set, at Kvien i hans Eje fejlede noget. Det er noget, de gøre gældende Gang paa Gang, disse brave Voldgiftsmænd. I et

af de Tilfælde, jeg havde, gik det paa samme Maade. De sige som saa, naar det ikke kan oplyses, at Sælgeren har kendt Fejlen, skal han ikke betale for den, saa skal han ikke lide noget. Jeg svarede dertil for vedkommende Voldgiftsret, at hvis jeg blot havde haft Mistanke om, at Sælgeren havde kendt Fejlen, var jeg slet ikke kommen til denne Voldgiftsret, saa havde min Gang været til Politimesteren, og jeg havde anklaget Sælgeren for Bedrageri, Snyderi i en Hestehandel; for det maa de Herrer vide, at Snyderi i Hestehandel er Bedrageri lige saavel som Snyderi paa anden Maade. Men det er ikke ganske klart alle Steder, og De ville se, at det gaar igen i flere Tilfælde, at naar Sælgeren ikke har kendt Fejlen, saa kommer han ikke til at bløde, skønt han sælger Dyret frit for skjulte Fejl. I denne Sag blev A frifunden, fordi det oplystes, at ingen har set, at Kvien fejlede noget i hans Eje, og saa blev B — stakkels B! — dømt til at betale Omkostningerne i denne Sag ogsaa med 71 Kr. 86 Øre, denne Mand, der ikke har gjort det allermindst! Han vinder den ene Sag og taber den anden Sag, og som Udbytte kommer han til at betale 73 Kr. 68 Øre i den ene Sag og 71 Kr. 86 Øre i den anden. Saa kan han sige, at han er vel rejst.

Det tredie Eksempel angaar en 2 Aars Plag. A sælger Plagen til B, B sælger den videre til C, fra C gaar den videre til D og fra ham til E. Den viser sig at være utrivelig. Det vide alle de Herrer godt, at nogle Heste kunne trives af et ringe Foder, medens andre ikke kunne trives ved det allerbedste. Den var utrivelig paa Grund af et medfødt, stærkt uregelmæssigt Tandslid. Den kunde ikke tygge sit Foder. Handelen begynder saa at gaa tilbage. E, der sidder inde med det smertefulde Tandkød, faar D dømt, der atter faar C dømt og saadan videre til B ctr. A. Da B kommer til A, der var den oprindelige Sælger — og det var jo ikke noget, der kom hurtigt over vedkommende Plag, det var en medfødt Skavank —, blev A frifunden og B maatte betale alle Sagens Omkostninger, der have udgjort en 6—700 Kr. Saa sidder B i dette Tilfælde, hvor han ikke har gjort noget som helst, igen med Omkostninger paa 6—700 Kr. for en 2 Aars Plag, og saa har han endda et Dyr, om hvilket det er oplyst, at den er utrivelig paa Grund af medfødt stærkt uregelmæssigt Tandslid. Han er ogsaa godt hjulpen.

Her have vi et andet Eksempel: A